2026
ADVENT

Elmélkedések advent napjaira
november 29-től december 24-ig

Bokor Közösség
5. régió

Bevezető gondolatok

Eljövetel időszakát kezdjük. Ez a 26 nap alkalmas arra, hogy fiatalként és idősként ténylegesen szóba álljunk azzal, hogy egy nagy találkozás adatik az életünkben. Jézusunk eljött, hogy találkozzunk az ő mennyei Atyjával. Mindenki, aki magáénak vallja Jézus személyét és ügyét, találkozik vele, és maga is Atyjának vallja a Jóistent. Ez az első eljövetel. A második, hogy Ferenc pápa szavaival éljek: „mindannyian egyszer meg fogunk halni, csak ne nagyon fájjon". Ez lesz Jézusunk második eljövetele számunkra. Személyesen és nagyon is konkrétan és kikerülhetetlenül eljön ez is. A harmadik a világ végére történő pontot tevés lesz. Ezt mondják végítéletnek, világvégének, parúziának…

Boldog emlékű Újvári Betti mindig nagyon várta az adventi füzeteinket. „Olyan jó, hogy mindennapos fix pont az életemben. Olyan jó a nevek láttán az arcokra, sorsokra is gondolnom, miközben a gondolatokról elmélkedem." Most nem teológiai tanulmányok, nem nagy dolgozatok következnek, hanem égre tekintő vallomások. Mi egy irányba tekintünk és egy irányba is igyekszünk haladni. Ne engedjük, hogy ez a kétes irányba befolyásolni-elsodorni akaró világ kizökkentsen bennünket a jobbá lenni akarás imádságos lelkületéből! Minden este számon kérhetjük magunktól, hogy általunk, szavainkban és tetteinkben eljött-e Jézus értékszemlélete. Jó, ha tudatosítjuk, hogy Isten Országa akkor és annyira jön el a földre, amikor és amennyiben a megtért emberek megélik küldetésüket…

Király Náczi, Érd

2026. november 29. – Advent 1. vasárnapja – Mk 13,33-37

Figyelni, vigyázni, virrasztani

Nem az a kérdés, hogy mikor jön vissza Jézus, hanem hogy miként várjuk. Mit is jelent vigyázni, virrasztani? Készenlétet! A készenlét nem azt jelenti, hogy mostantól görcsösen csak ezen a gondolaton jár az eszünk. A készenlét hitünk alapja, ami meghatározza a mindennapjainkat is. Ettől még teljesen természetes, hogy azon gondolkodik egy anya, hogy ebédre mit készítsen a családnak. Vagy más azon, hogy a jövő héten milyen teendői vannak a munkahelyen. A jövő teendőin gondolkodni, ez az élet része, de közben „készen lenni", a lényegesebbre is odafigyelni, ez a fontos.

Találó a mondás: „Úgy dolgozzál, mintha örökké élnél, és úgy élj, mintha holnap meghalnál!" Sok dolog van, amit meg kell tenni, ami munkálkodást kíván tőlünk. De nem kell, hogy a készenlét és a mindennapok tevékenysége ellentétben álljon egymással. Inkább hatnak egymásra, és a készenlétünk meghatározza a szemléletünket is. Ahogy az öt okos szűz nyugodtan le tudott feküdni, aludni. Azért tudták ezt tenni, mert előtte elkészítették lámpásukat, és így az álmuk is nyugodtan telhetett. Meghatározta őket a készenlétük.

Jézus nem a hitünk hőfokát nézi, hogy mennyire várakozunk és ezt milyen buzgón teszszük. A készenlét olyan nyugalom, amely abból fakad, hogy én igenis keresem az Urat, szeretnék Hozzá közeledni, kutatom Őt értelemmel és érzelemmel. Akarok Vele lenni, elhiszem, hogy mire képes. Kész vagyok az istenkapcsolatban arra, amit megérthetek Belőle, és kész vagyok arra is, hogy amikor Vele szemben állok, akkor majd mondhassam: „Igen, Uram, én kerestelek, kutattalak, én akartam Veled lenni. Engem érdekelt az érkezésed." Él bennem a vágy a folyamatos Isten-keresésre, ugyanakkor ez azt a nyugalmat is kelti bennem, hogy jó úton járok. Figyelek, vigyázok, virrasztok és imádkozom!

Horváth József, Tata

2026. november 30., hétfő **Róm 10,9-18; Zs 18A; Mt 4,18-22**

A hit hallásból ered, a hallás pedig Krisztus igéjéből

Az evangélium az első tanítványok meghívásáról beszél. Pál Izaiás szép mondatát idézi „Milyen gyönyörűségesek azok lábai, akik a jó hírt hirdetik (Iz 52,7).

Összekapcsolódik az Ó- és Újszövetség; a frissen meghívott tanítványok is érzik, hogy nem akármilyen feladat vár rájuk Jézus mellett. A feladat az örömhír hirdetése.

„Hogyan higgyenek abban, akiről nem hallottak?” – kérdezi Pál.

Ma mi is tapasztalhatjuk, hogy az emberek nem ismerik vagy félreismerik Jézust.

Neked, nekem is küldetésem van, hogy mondjuk, amit tudunk, mindent, amire képesek vagyunk. Nem kell értekezés, csak beszélj, beszélgess a tapasztalatodról! Arról, hogy mi a különbség aközött, hogy Istennel vagy Isten nélkül élni? Mi a különbség az egyedüllét és a közösségben levés között? Milyen az, amikor meg tudod osztani örömödet és bánatodat valakivel. Amikor leborulsz, megnyugszol, erőt kapsz az imában.

E. Isenhouer: Add tovább

Ha van valamid, ami jó,
Ami barátaiddal megosztható,
Legyen bár csak egy apróság:
Hozhatja Isten áldását.
Add tovább!

Lehet, hogy csak egy dal, mely vidám,
De segít megharcolni egy-egy csatát.
Lehet, hogy egy könyv, mely érdekes,
Egy kép, vagy pillantás, mely kellemes.
Add tovább!

Ne feledd a másik fájdalmát!
Te kell, hogy segítsd az úton tovább.
Egy kedves szó vagy egy mosoly
Áldás lehet a másikon.
Add tovább!

Ha tudsz egy kedves történetet,
Vagy hallottál az utcán jó híreket,
Vagy jó könyvet rejt a szobád,
Mely segít elűzni a másik bánatát,
Add tovább!

Ne légy önző a szívedben,
Viselkedj a legnemesebben.
Tedd a közösbe kenyered,
Hogy társaid is egyenek.
Add tovább!

Ha Isten meghallgatta imád,
S az égből áldást küldött le rád,
Ne tartsd meg csak magadnak,
Míg mások sírnak, jajgatnak.
Add tovább!

Aczél Márti, Halásztelek

2026. december 1., kedd Lk 10,21-24

Az Úr Lelke nyugszik rajta

Jézusom! December első napja van, a csillagászati tél első napja, a fény egyre csökken körülöttünk. Ami számunkra fontosabb, hogy az adventi időszak legelején vagyunk. Ahogy olvasom a mai szentírási idézetet, rácsodálkozom, hogy kétezer évvel ezelőtt, Jézusom, Neked milyen örömöd volt! Elküldted a tanítványaidat hirdetni az örömhírt, és ők sikerélménnyel jöttek vissza. Ez Neked öröm volt, „felujjongtál a Szentlélekben”, hiszen elmondták, hogy nevedre még a gonosz lelkek is engedelmeskedtek. Eljöttél, megmutattad, hogyan éljünk, hogy a lelkünk megtisztításán kell fáradoznunk. Ezekben a napokban különösen, amikor születésedet várjuk kérünk: Add, Jézusom, hogy valóban megtörténhessen ez a lelki megtisztulás és ezzel együtt az is, hogy megszülethess bennünk, bennem. Amen.

Ágh Tihamér: Adventkor

Ködös hajnal-órák, tejszínű reggelek,
a földön sárguló, elkínzott levelek.
Az ég hólyagszemén nem tör át a nap,
sugárnyalábja felhőtlen megakad.
Az ősz lassan lépked, majd télbe borul
és ahogy megvirrad, be is alkonyul...
Este tompa fények remegnek az utcán,
megtörnek a tócsák fodrozódó foltján.
De a hétköznapok bágyadt szürkesége
nem törheti meg azt, ami bennünk béke.
Lelkünkben reménység, a szívünkben áldás:
Ránk köszöntött advent,
boldog Jézus-várás...

Aczél Géza, Halásztelek

2026. december 2., szerda — Mt 15,29-37

A háromnapos lelkigyakorlat

Jézus rendkívüli csodákat tesz. Tömegesen gyógyítja meg a sántákat, vakokat, nyomorékokat, némákat és még sok másféle beteget.

Hogyan reagáltam volna, ha én is ott vagyok a tömegben? Ha nem látom a saját szememmel a gyógyulásokat, talán el sem hiszem. Százával gyógyulnak meg az emberek. Hihetetlen, döbbenetes! Ki ez az ember, aki felülírja a természet erőit? Hatalma van a betegségek, nyomorúságok fölött is? Valósággal extázisban vagyok, három napon keresztül követem, nem törődve étellel, itallal. Bezzeg a Mester! Még az én testi táplálásomra is figyel, mint a gondos szülő: „Sajnálom a tömeget, mert íme, már három napja velem vannak és nincs mit enniük."

Tudjuk az evangéliumokból, hogy Jézus egyik legfontosabb tevékenysége a tanítás volt, tehát valószínű, hogy a három nap alatt tanította is a tömeget, bár ebben a szakaszban nincs róla említés. Háromnapos lelkigyakorlat. Éjjel, nappal. Három nap után szárnyal a lelkünk, alakulgat a gondolkodásunk a jézusi értékrend felé. Képesek vagyunk észrevenni olyan dolgokat, amelyekkel máskor nem törődünk, észrevétlenül elmegyünk mellettük. Például a mellettem ülőnek nincs mit ennie, nekem meg van. Megosztom vele.

Voltál ebben az évben legalább háromnapos lelkigyakorlaton? Tapasztaltad, hogy szárnyal a lelked? Tapasztaltad a testvéri közösség, az ima és a csend erejét, az Isten jelenlétét? Átgondoltad és az Úr elé tetted az életed? Tettél életjobbító elhatározásokat? Vagy nemmel kell válaszolnod ezekre a kérdésekre? Ne csüggedj! Jézus Istene az újabb és újabb lehetőségek, az újrakezdések Istene. Keresd a lehetőségeket és meg fogod találni!

Balogh Laci, Debrecen

2026. december 3., csütörtök Mt 7,21.24-27

Bízzatok az Úrban, mert az Úr a mi kősziklánk mindörökre!

Sokszor ötlik fel bennünk a kérdés: Mi üdvözít, a hit vagy a cselekedetek?
Is-is. De ez a szentírási rész most egyértelműen a cselekedetek fontosságáról beszél. „Csak az megy be a mennyek országába, aki megteszi Atyám akaratát."

De mi határozza meg ezeket a cselekedeteket? Jézus szavai. Azok az útmutatások, amelyek elmondják, hogy mi az Atya akarata.

Olyan világban élünk, ahol a sodródás a tömeggel az alapvilágnézet. Áthágható szabályok, be nem tartott megállapodások, elfeledett ígéretek szövik át a mindennapokat.

Ezért is olyan hangsúlyosak, erőteljesek Jézus szavai a sziklára épített házról. A Mennybe törekvő hívő ember nem sodródhat. Sziklára, Isten törvényeire kell építenie életét. Csak ez ad életünknek olyan biztonságot, hogy nehézségek, krízisek, váratlan tragédiák idején is stabilak tudunk maradni. Persze a hívő embert is megviselik a nehézségek, eluralkodik rajta a kétségbeesés, esetenként értetlenül áll, perel a Jóistennel… De, a sziklára alapozott életben van mihez visszatérni, igazodni.

A homokra épített ház számomra most az alap nélküli, a szabályok, törvények nélküli életet jelenti. Nincs mihez igazodni, nehézségek idején nincs kiút, csak szenvedni, összeroppanni lehet. A jólétet hajszoló életben a szenvedésnek, áldozatnak nincs helye, értelme.

Add, Uram, hogy elkötelezett hitünk sziklaszilád alapot adjon életünknek! Hogy megbirkózzunk életünk nehézségeivel és hogy Feléd törekvő életünkben minden küzdelmünknek megtaláljuk az értelmét.

Berényi Rita, Debrecen

2026. december 4., péntek Mt 9,27-31

„Azon a napon a vakok szemei látni fognak”

A mai szentírási szakaszok számomra leginkább Isten megújító erejéről, a látás visszanyeréséről és a hitről szólnak.

Izajás próféta jövendölése Jézus gyógyító tevékenységében válik valóra: a két vak visszanyeri látását. Jézus elhozza azt a szabadulást és megújulást, amelyet Isten megígért a népének.

A két vak hisz Jézusban, és amikor megvallják hitüket, Jézus meggyógyítja őket. Izajás jövendölésében is része a megújulásnak, hogy az emberek felismerik Istent, szentnek vallják őt, és tanulnak az útmutatásából.

Adventben mi is arra várunk, hogy Jézus világosságot gyújtson bennünk. Nemcsak a szemünkkel szeretnénk jobban látni, hanem a szívünkkel is észrevenni Isten jelenlétét, felismerni mások szükségét, és bizalommal hinni abban, hogy Isten képes megújítani az életünket.

– Látom-e Istent a mindennapjaimban, vagy annyira lefoglalnak a teendőim, hogy észre sem veszem jelenlétét?

– Milyen sötétség van most a szívemben: harag, irigység, félelem, közöny vagy bizalmatlanság? Odaengedem-e Jézust?

Jézusom, mi az, amit nem látok még tisztán a saját életemben? Mire szeretnéd most megnyitni a szememet és a szívemet?

Varró Cili, Mór

2026. december 5., szombat Mk 9,35–10,1.6-8

Remény az elcsigázottaknak

„Bárhol vetsz a földön, vetésednek esőben lesz része” – olvasom Izaiás próféciáját. Üdítő ilyen jövendölést olvasni, különösen egy ilyen aszályos évvel a hátunk mögött. Hiszem, hogy nemcsak a zsidóknak és nemcsak a materiális bőség víziójáról szólt. Mert nemcsak anyagi szükséget ismerünk és nemcsak az izraeliták között. Talán erre rímel mai evangéliumi szakaszunk is.

Jézus olyannak látja az embereket, mint a pásztor nélküli juhokat. Elcsigázottnak és kimerültnek. Mitől ilyenek a pásztor nélküli juhok? A pásztor védelmező, gyógyító és vezető szerepet tölt be a rábízott nyáj számára. Nélküle szinte folyamatos menekülés, betegségek és eltévedés szívja ki a juhok erejét. A pásztor vezeti őket ivóhelyekre és tápláló legelőkre. Nélküle elveszettek. S miközben fel vagyunk vértezve ezernyi, kényelmünket, tájékozódásunkat és védelmünket szolgáló technikai eszközzel, a modern orvostudománnyal, a Jó Pásztor nélkül azok vagyunk mi is. Éhezők, szomjazók, menekülők és elveszettek.

Mesterünk, Jézus Krisztus! Annyi felesleges, sőt ártalmas dolog után futva el tudunk csigázódni! Köszönjük, hogy megesett rajtunk a szíved! Hogy utánunk jöttél, magadhoz öleltél, hozzáértéssel és türelemmel gyógyítgattál, tápláltál és védelmeztél, vezettél és növeltél minket. Köszönöm, hogy arra indítasz, hogy ne őrizgessem magamnak az akol melegét, hanem másokat is hívjak a Te közösségedbe. Minél elcsigázottabbak és kirekesztettebbek, annál inkább. Meg akarom keresni és Hozzád akarom vezetni őket, mert Te vagy a Jó Pásztor.

Ruff Ferenc, Mór

2026. december 6. – Advent 2. vasárnapja – Mk 1,1-8

„János <u>a pusztában</u> keresztelt… és kivonult hozzá egész Júdea.”

A puszta nem egyszerűen egy földrajzi helyszín, hanem nagyon gazdag lelki szimbólum is.

A puszta fizikai kietlensége (víz, élelem és emberi támaszok hiánya) megfosztja az embert a hamis biztonságérzettől. Izrael népe a 40 éves vándorlása során megtanulhatta, hogy nem a saját erejéből, hanem közvetlenül Isten gondoskodásából él meg (manna, fürjek, sziklából fakadó víz). A puszta rákényszeríti az embert, hogy radikálisan elengedje a világi bálványokat, és eljusson az Istenre való teljes ráhagyatkozásra. Ezt fejezte ki Keresztelő János étrendje: a sáska és a vadméz a puszta ajándéka volt. Teljes anyagi függetlenség, senki mástól nem függ, csak Istentől! A teveszőr ruha is ezt fejezi ki, de annál még többet is: a szőrös ruha emlékeztet Illés öltözékére.

A teveszőr ruha átvezet a következő szimbólumhoz: kényelmetlensége az aszkézis, a lemondás, az önmaga legyőzésének és a bűnbánatnak is kifejeződése. Hiszen a puszta szellemi harctér is, ahol az ember hite és hűsége megmérettetik. Jézus is a pusztába vonul, amely a kísértések helye is, ahol meg kell küzdenie a Sátánnal. De Mózes esetében is azt látjuk, hogy 40 évig a pusztában őrzi a juhokat, és ott készül fel küldetésére, vagy Dávid a pusztaságban bujkálva tanulja meg az istenhit mélységeit, és írja meg zsoltárai nagy részét.

Végül a puszta az Istennel való intimitás és a „szent nász” helyszíne. Illés a puszta ingerszegény környezetében, a mély csendben válik alkalmassá Isten halk szavának meghallására. Ozeás próféta pedig ezt az üzenetet hozza Istentől népének: „Azért most én elcsábítom őt, elvezetem a pusztába, és a szívére beszélek” (Oz 2,14). Így a puszta a megújult eljegyzés, a tiszta kezdet helye is.

A Bibliában azonban a puszta sohasem végállomás, hanem egy átmeneti állapot, hasonlítható az adventhez is. Talán meg kellene találnunk annak a lehetőségét, hogy legalább egy-egy rövidebb időre „pusztát” teremtsünk magunknak: kiszakadjunk a világ zajából, bízzuk magunkat igazán Istenre, vegyük számba a bennünket érő kísértéseket, és küzdjünk meg velük. Így lehet majd a karácsony az intim, meghitt találkozás ünnepe Isten szeretetével.

Csiky Lajos, Budapest

2026. december 7., hétfő Lk 5,17-26

Hitből fakadó, találékony szeretet

Az evangéliumi jelenet azzal kezdődik, hogy Jézus tanít. Az emberek szívesen hallgatták, mert mindig az Atyáról és Isten Országáról tanított. Azt hirdette, hogy Isten nem elítélni, nem megbüntetni akarja az embereket, hanem ki akarja mutatni szeretetét, irgalmát, megbocsátását. A történet szerint a béna embert négyen hozták eléje. Nem volt számukra akadály, mindent megtettek, hogy a beteget Jézus közelébe juttassák. A hitük láttán tesz csodát Jézus.

Az imádságból fakadó hit. A történet beszámol arról, hogy mit hittek a beteg barátai, mit tettek és mit kapott a beteg általuk. Ma úgy is mondhatnánk a beteg cipelését, hogy valaki imádkozik érte. Imádságban Jézushoz visz valakit. Imádságban elmond egy helyzetet, és Isten előtt kéri Jézus Krisztus segítségét. Lehet, hogy egyesek azt mondják, hogy az ima önszuggesztió. De mi nem egyszer megtapasztaljuk, hogy az imádkozás által több lesz sz erő, a tisztaság, a békesség, a nyugalom. Többet kibírunk. Nem utolsósorban az imádság fogékonnyá tesz „béna” barátunk baja iránt, és találékonyabbak is leszünk, hogy miként állhatunk hatékonyan melléje.

Az imából faakadó szolgálat. Az imádság indításokat ad. A Lélek által ezeket kell felismerni és követni. Jézusról nem egyszer olvassuk, hogy kora hajnalban kiment imádkozni, magányba vonult: tisztázni feladatát, tisztánlátást találni. Az imádság revízió is. Az Úr rámutat, mi volt helyes, mi nem, átvizsgálhatjuk életünket, tetteinket az Isten előtt. Az imádkozó életből szolgálat fakad.

Van-e találékony, szeretetből fakadó hitünk? Milyen testvéri vagy embertársi szolgálatra indít?

Horváth József, Tata

2026. december 8., kedd — Lk 1,26-38

SZŰZ MÁRIA SZEPLŐTELEN FOGANTATÁSA (főünnep)

Saját feladatom elfogadása, teljesítése

A mai evangéliumban az angyal Jézusnak a fogantatását közli Máriával. De tudjuk, hogy ma nem Jézus, hanem Mária szeplőtelen fogantatását ünnepeljük, aki Anna és Joachim szerelméből fogant. A részlet azért illik a mai ünnephez, mert az angyal azt mondta Máriának, hogy „kegyelemmel teljes". A szeplőtelen fogantatás hittitka, hogy Mária Jézus Krisztus megváltói érdeméből mentes az eredeti bűntől, tiszta és szeplőtelen.

Mária kiváltságos volta nem azt jelenti, hogy nem maradt meg a szabadsága. Teljesen tiszta tudatra, minden korlátozástól ments szabad akaratra volt szüksége ahhoz, hogy döntsön Gábriel angyal üzenetéről. „Istennél semmi sem lehetetlen." Ez szünteti meg Mária félelmét.

Mária, telve Isten szeretetével, tudott és mert igent mondani, mindentudás és előrelátás nélkül. Szűz Máriában egybeesett az Isten akarata és az ő emberi akarata.

A mai ünnep tanulságai:

Mindnyájan kaptunk valamilyen fontos feladatot Istenünktől. Azon a helyen, ahová születtünk és ahol élünk, csak rajtunk keresztül tud belépni Isten a világba. Nekünk is felelősnek kell éreznünk magunkat a környezetünkben élők üdvösségéért, azokért, akiket Isten ránk bízott, és nekünk is meg kell tenni értük mindent.

Isten mindnyájunkat alkalmassá teszi a ránk szabott feladat teljesítésére, amelyhez minden képességünkre szükség van. Ehhez jön – és kell még – az Isten áldása. Ezért fohászkodjunk, és fogadjuk el!

Horváth József, Tata

2026. december 09., szerda **Mt 11,28-30**

„Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, és én felüdítelek titeket!”

Istenem!
Annyit birkóztam már ezzel a buzdításoddal! „*Vegyétek magatokra”*, vagyis önként bújjunk bele a járomba, vigyük a terhet, viseljük a nehézséget, menjünk a nehezebb úton, válasszuk a munkásabb megoldást. Számomra nagyon fontos ennek a tehervállalásnak az önkéntessége. Nagyon nehezen viselem a parancsolgatást, vagy a „Fogjuk meg, és vigyétek!” buzdításokat, illetve bármiféle kész helyzet elé állítást. El tudom képzelni, hogy a középkorban lelkes szerzetesnő lettem volna fiatalként, aztán az engedelmeskedtetés és a jézusi eszméket meghazudtoló belső ellentmondások miatt keserű és meghasonlott rendelhagyóként bujdokoltam volna további életemben.

Inkább többszörös erőfeszítést teszek bele egy feladatba, de hagyják rám, hadd csináljam úgy, ahogy jónak gondolom. Eddig volt lehetőségem nagyjából úgy alakítani a dolgaimat, hogy eltávolodhassak azoktól a helyzetektől, amikben csak a terhet láttam, a felüdítő, értelmet adó végső cél nélkül. A szerencsefaktor is működött, például abban, hogy modern és szabad korba születtem, sok lehetőséggel nőként is az önkifejezésre, céljaim megtalálására, és csodás embereket mondhatok a barátaimnak. Számomra a megígért felüdítés és a teher édessége eddig nagyjából azt a jóleső tudatot jelentette, hogy jó ügyeket szolgáltam, helyesen cselekedtem, vannak, akik szeretnek, megbecsülnek.

De egyáltalán nem biztos, hogy Te is így akartad ezt, egy ilyen, a maga feje után menő, bár aktív munkásod lett volna a rólam alkotott álmod. Biztosan várnak rám élethelyzetek, amelyek ismeretlenek, megoldás nélküliek, félelmetesek, megalázóak lesznek, amikben nem lehet okosnak lenni, és egyáltalán nem számít, hogy nekem van igazam. Hát ez nem az én megszokott terepem: tudnom kell majd elviselni, fejet lehajtani, áldozatul esni, csendben tűrni. Ekkor már engednem kell majd, hogy Te vigyél engem, és nem arra, amerre én szándékoltam volna menni. Úgy gondolom, hogy ehhez nagyobb beléd vetett bizalomra, több szelídségre, alázatra lesz majd szükségem. Ezt szeretném kérni Tőled, Uram, és köszönöm, hogy megígérted, hogy ekkor sem fogsz magamra hagyni, vinni fogsz magaddal, és ha kell, felüdítesz.

Magyar Ági, Székesfehérvár

2026. december 10., csütörtök Mt 11,11-15

Akinek van füle, hallja meg!

Jézus tanúságot tesz Jánosról. Arról tesz tanúságot, hogy János egy olyan útkészítő, aki előkészíti a Messiás útját. János az eddigi próféták legnagyobbika – de egyben az utolsó próféta. Lezár egy korszakot – az ***Ószövetség*** korát. Működése az ószövetségi időszakra esik, és lelkülete is a mózesi törvényeket tükrözi. Ez az időszak a ***törvény*** ideje, amikor a ***„szemet szemért”-***elv érvényesül, amikor a ***vérségi*** szeretet jelenti a szeretetet, és a rokoni kapcsolatok kötik össze az embereket. A nép kinyilatkoztatások formájában, ***külső*** tanításként kapja meg a törvényt, amelynek „**kiskorú** örökös”-ként engedelmeskedik.

Az **Újszövetség** kora a ***kegyelem*** ideje, amikor az ellenséggel szembeni ***megbocsátás*** elve érvényesül, és a vérségi szereteten túlmutató szellemi szeretet, az ***agapé*** a megvalósítandó szeretet, amely nem kötődik sem fajhoz, sem néphez, sem családhoz, hanem ezeken túlmutatva emberiség szélességű, és az ellenségre is kiárad. A törvényt a Krisztust befogadó ember ***belülről*** hallja meg, és szabad döntésként valósítja meg „***felnőtt*** fiú”-ként.

Jézus összehasonlítást tesz: János – az ószövetségi idők legnagyobbika, de kisebb, mint az újszövetségi idők betöltői (vagyis akik már a mennyek országában vannak). Krisztussal olyan nagy változások történtek az égi szférákban is, amik magyarázzák ezt az összehasonlítást.

Krisztus előtt a különböző égi szférák úgy néztek ki, mint a jeruzsálemi templom, illetve mint az ember felépítése. A fizikai világot (test) jelképezi a templom előcsarnoka, ahová az ember először beléphetett. Utána került a templomba (lélek), ami az asztrális világot szimbolizálta. Krisztus előtt a legtöbb embernek csak ide volt lehetősége halála után bejutni. A templom legbelső része, a főszentély, a szentek szentje jelképezte a szellemi világot (az ember szelleme), ami a legtöbb ember előtt zárva volt. Krisztus keresztre feszítésekor az a kárpit, amely a főszentélyt elválasztotta a templom többi részétől – meghasadt, kettészakadt. Azt szimbolizálta ez az esemény, hogy az asztrális világot és a szellemi világot elzáró küszöb megszűnt. Ettől kezdve lehetővé vált az átjárás az asztrális világból a szellemi világba, a mennyek országába – mindazoknak, akik beteljesítik az újszövetségi időket.

Krisztus élete az emberiség fejlődésének központi eseménye. Adjunk hálát Istennek, hogy tudhatunk róla, hogy megérthetjük tanításait, és igazíthatjuk hozzá az életünket. Adjunk hálát azért is, hogy nemcsak immanens reményeink vannak, hanem transzcendensek is: elérhető lehet számunkra is a mennyek országa. Ennek reménye segítheti jobbá lenni akaró törekvéseink megvalósítását. Karácsonyra készülve éljük át ennek a lehetőségnek az örömét és felelősségét is, és fakadjon belőle fejlődés az életünkben!

Miklovicz Panni, Nőtincs

2026. december 11., péntek Mt 11,16-19

A bölcsesség igazolást nyer a tettei által.

A tegnapi szentírási részben Jézus Keresztelő Jánosról mondott véleményt (elég jót…). A ma olvasott részben kortársairól, illetve a nép vezetőiről mond ítéletet (ami már nem valami jó…). Arról a nemzedékről van itt szó, amelyik sem János, sem Jézus szavaiban nem akarja felismerni a Szerető Isten megszólítását.

Találóan jellemzi az embereket Jézus a piacon játszó gyerekekkel. Mintha két csoport lenne szemben egymással, akik két különböző játékot javasolnak, de nem tudnak megegyezni. Ismerős ez a helyzet, ugye? Akár a saját gyermekkorunkból, akár családunk életéből, akár időnként a közösségi életünkből, de mindenképp a közéletből… Mindenki makacsul ragaszkodik a fixa ideájához, és bezárja a fülét a másik ember érvei előtt (mint a víziló, amikor a víz alá merül).

Ez a jézusi hasonlat azonban túlmutat a két szembenálló csoport helyzetelemzésén. Itt ugyanis a gyerekek egyik csoportja valamilyen játékra akarja hívni a másik csapatot: próbálkoznak valamilyen vidámabb, zenés jellegű játékkal, és komorabb (siratóéneket éneklő) játékkal is.

Mintha kínálkozna az összehasonlítás a jánosi és jézusi stílus között. A Keresztelő stílusa volt a kemény, aszketikus élet („nem eszik és nem iszik”; csak „sáskát és vadmézet”; „bort és részegítő italt nem iszik”; „teveszőr ruhát visel” stb.). Mindezek a prófétai megnyilvánulások nem hatottak a kortársak jelentős részére, és főleg nem a nép vezetőire.

Jézus egész más hangnemet ütött meg: nem élt aszketikus életet, hanem örömünnepet hirdetett meg, és illusztrálta mindezt azzal, hogy lakomákon is részt vett. Az evangéliumok nem hagynak kétséget afelől, hogy az asztalközösség milyen fontos szerepet kapott Jézus működésében. A „menyegzőhöz” is hasonlította működésének ezt az időszakát, hogy kifejezze: elérkezett az üdvösség ideje. És lássunk csodát: ***„ennek a nemzedéknek az emberei” a jézusi magatartásban sem voltak hajlandók felfedezni Isten közeledését…!*** Éppen ellenkezőleg. Kemény, elutasító véleményt mondtak róla és „falánk, borissza embernek” tartották. (Ez egyébként elég súlyos vád a Mt 21,20 és a Péld 23,19-20 szerint.) Ráadásul még a „bűnösök és vámosok barátja”, ami végképp megfejthetetlen rejtély maradt az ellenségesen viselkedő kortársak számára.

Nos, nem használ itt semmi! Sem a furulyaszó, sem a siratóének. ***Aki fafejű, az fafejű! Aki kérges lelkű, az kérges lelkű! Az úgy is hal meg! Vagy mégsem?***

Van némi esély: ***A küldöttek szavára figyelés! Azoknak a szavára és életére figyelés, akik az Isteni Bölcsesség szószólói!***

A fentiek tükrében mi a helyzet a Te életedben?

Miklovicz Laci, Nőtincs

2026. december 12., szombat Mt 17,10-13

Jel lettél, hogy az apák szívét fiaikhoz fordítsd.

A „színeváltozás” eseménye után vagyunk. Lejöttek a hegyről, és Jézus szigorúan megparancsolta a tanítványoknak, hogy ne szóljanak senkinek se arról, amit láttak. Így is tettek a fiatalemberek, és egészen másról kérdezték a mesterüket: „Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?”

Csak emlékeztetőként: Illés a próféták atyja, az egyik legnagyobb ószövetségi szent személyiség, akit a zsidók, a keresztények és a muszlimok egyaránt tisztelnek. Az Ószövetségben a Jahve-kultusz harcosa és megmentője. Az izraeli Áháb király idején működött, és az ő visszatérte fogja megelőzni a Messiás megérkezését.

Illés próféta szenvedése hasonló a Messiás szenvedéséhez, és talán a mi Jézust követni akaró életünk szenvedéséhez is. Tanítványai fölvetik Jézusnak, hogy az írástudók szerint „előbb el kell jönnie Illésnek”. „Én viszont azt mondom: Illés már eljött...” – válaszolja Jézus.

Ami pedig a párbeszéd értelmét illeti: Illés, mint különösen harcos próféta (lemészároltatott 400 Baál-prófétát, tűzzel pusztított el kétszer ötven királyi követet) elevenen élt Izrael emlékezetében, és számos legenda kapcsolódott hozzá. Ez a fantasztikus alak ott kísértett Jézus babonás kortársainak fejében, így tanít-ványainak fejében is. Nekünk viszont nem babonára, hanem Istenbe vetett feltétlen bizalomra van szükségünk.

Megkérdezik Jézustól, hogy szerinte Isten országának eljövetelében milyen szerepet fog játszani Illés – talán azzal a titkos gondolattal, hátha Jézus a visszatért Illés, és akkor nem eshetik baja. Jézus válaszának ugyanaz a mondanivalója, akár a történelmi Illés prófétára gondolt, akár Keresztelő Jánosra célzott, mint arra a személyiségre, akiben Illés szelleme tért vissza: A hatalomgyakorlók azt csinálnak a prófétákkal, amit csak akarnak. Isten nem avatkozik be, hogy megmentse küldöttei életét, és ezért én sem számíthatok erre.

Ne fantáziáljatok tehát! Nem babonára és vakhitre van itt szükség, hanem Istenbe vetett feltétlen bizalomra: arra a bizalomra, hogy – bár ő nem ment meg a szenvedéstől, de – a szenvedésben és a halálban is velünk van, és aztán hamarosan talpra állít minket.

Miklovicz Laci, Nőtincs

2026. december 13. – Advent 3. vasárnapja – Jn1,6-8.19-28

Egyenesítsétek ki az Úr útját!

A mai evangélium a Prológus szavait idézi, János evangéliumának kezdetét. A szinoptikus evangéliumokkal ellentétben nem a földi szintről (pl. nemzetségtábla), hanem égi magasságokból indít. Ahogy Reményik Sándor írja:

„De János messze áll és egyedül.
Nem tud gyermekről és nem tud anyáról,
Nem születésről, nem fogantatásról,
Csillag, csecsemő, angyalok kara,
Jászol, jászol-szag, – József, Mária,
Rongy és pólya, királyok, pásztorok,
Induló végtelen karácsonyok:
Nem érdeklik – vagy mint rostán a szem,
Kihull az ő külön történetéből,
Kihull mindez, és mindez idegen,
Apró, földízű, emberi dolog.
Nagyobb, nagyobb, ó nagyobb a Titok!”

Mi ez a nagy Titok? A Logosz, az Ige, aki kezdettől van – testté lett. A Prológus első hat verse az Igéről, Krisztusról szól, a következő versek pedig az ő követéről, „útkészítőjéről” – Keresztelő Jánosról.

Krisztus – Istenember, Messiás, a Világ Világossága.

Keresztelő János – az Isten embere, az utolsó nagy próféta, a Világosság tanúja.

Tanú = martüria – az ezoterikus kereszténységben a szellemi világ hiteles tanúja (vagyis beavatott). Ezután a Prológus visszatér Krisztushoz, csak később kerül szóba újra Keresztelő János. Jeruzsálemből „vallási szakértőket” küldenek, hogy tisztázzák Keresztelő János személyét. Nem fogadja el a felkínált titulusokat, magát kiáltó hangnak, útegyengetőnek tartja. Ezt a képet mindenki értette akkor, mert ismert volt, hogy mielőtt a király megérkezett, kiegyenesítették előtte az utat, és ment előtte egy kikiáltó, aki hirdette, hogy jön a király. Keresztelő János a Világ Király kikiáltója, és az emberek lelkét próbálja egyengetni. Bűnbánatra szólít. Arra szólít – ***itt és most minket is***, hogy töltsük fel a lelkünk völgyeit, vagyis rendezzük a mulasztásainkat, és hordjuk el a hegyeket, vagyis tegyük jóvá a helytelen tetteinket. Itt és most ez a karácsonyra készülésünk fontos feladata: a Világ Királya megérkezése előtt egyenessé tenni számára az utat, hogy megérkezhessen a szívünkbe, és betölthessen minket szeretetével.

Miklovicz Panni, Nőtincs

2026. december 14., hétfő Mt 21,23-27

„Milyen hatalommal teszed ezeket?” – kérdezik Jézustól a főpapok és a vének.

A kérdés mélyén ott rejlik az emberi elme egyik alapvető sajátossága: mindent meg akar érteni, meghatározni, valamilyen ismert rendbe illeszteni. Tudni akarja, honnan származik a hatalom, ki jogosult az igazság kimondására. Mintha az igazság attól válna igazsággá, hogy az emberi értelem jóváhagyja.

Jézus azonban nem ad közvetlen választ. Ehelyett egy kérdéssel fordul hozzájuk, amely saját belső ellentmondásukkal szembesíti őket. Talán éppen ez a történet legmélyebb tanítása: az igazság nem azért marad rejtve előttünk, mert távol van tőlünk, hanem mert ragaszkodunk ahhoz, akinek meg kellene értenie. A főpapok félnek elveszíteni tekintélyüket, bizonyosságukat, önmagukról alkotott képüket. Az igazság felismerése ugyanis olykor azt kívánja, hogy mindazt elengedjük, amivel addig azonosítottuk magunkat.

De vajon ki az, aki fél? Ki az, aki tudni akar? Ki az, aki az igazságot keresi? Ha figyelmünket őszintén e kérdések felé fordítjuk, különös felismeréshez juthatunk. Gondolataink, véleményeink, meggyőződéseink folyamatosan változnak, mégis van valami, ami mindezek változásának tanúja. Valami, ami már azelőtt jelen van, hogy bármilyen kérdés megszületne bennünk. Mi van, ha Jézus ezt a változatlan tudatosságot tekinti valódi természetünknek, és nem a személyünket?

Az Ő hallgatása ebben a megközelítésben nem a válasz megtagadása, hanem meghívás arra, hogy túllépjünk a fogalmakon. Hogy felismerjük: a legmélyebb igazság nem feltétlenül egy újabb megszerezhető tudás, hanem annak belátása, ami mindig is jelen volt.

Talán nem az a legfontosabb kérdés, milyen hatalommal cselekszik Jézus, hanem az, hogy ki az bennünk, aki ezt kérdezi.

És ha ez a kérdező „én” egy pillanatra elcsendesedik, vajon mi marad?

Talán éppen az a csend, amelyben az igazság már nem válaszra vár, hanem önmagától nyilvánvaló.

Kiss Gergő, Diósjenő

2026. december 15., kedd Mt 21,28-32

A két fiú példázata

Az egyik azt mondja: „Nem megyek.” Aztán megbánja és mégis elmegy dolgozni.
A másik azt mondja: „Megyek, uram.” De nem megy.

Ez a példabeszéd többször is megtalált engem a napokban, és most ismét ezzel szólít meg engem az Úr. Kerestük, kerestem, mit jelent nekem, nekünk.

Azt hiszem, a megértéshez fontos a helyzet, a hallgatók is.

Ez a történet a nagyhét elején hangzik el. Jézus már bevonult Jeruzsálembe. Már kiűzte a kereskedőket a templomból. A példabeszédet nem is a tömegnek mondja elsősorban, hanem a főpapoknak és a nép véneinek. Nem maga vonja le a tanulságot, hanem kérdez: Melyik teljesítette az Atya akaratát?

A példabeszéd hallgatói maguk mondják ki az ítéletet maguk felett.

Bár a két fiú közül egyik sem tökéletes (az egyik elutasító, a másik engedetlen), mégis az elsőt dicsérik, mert változni tudott.

Egyszerre önvizsgálatra hív:

– Vajon van-e olyan helyzet, amikor képmutatóan csak ígérem, mondom a jót?

A vámosok tudták, hogy segítségre szorulnak. A vezetők pedig azt hitték, nincs szükségük megtérésre. De tudjuk: Istennek fontosabb a megtérő bűnös, mint a képmutató. Ez vigasztaló is: nem a hibátlanság a fontos, hanem hogy képesek vagyunk-e visszafordulni.

– Van-e olyan terület, ahol változnom kellene, de halogatom a dolgot?

Hamar Gabriella, Érd

2026. december 16., szerda — Lk 7,18b-23

Figyeljünk a prófétai jelzésekre!

János megkapta a hírt, amire várt, amit tudott előre, hogy meg fog történni, de a mendemondák és másodkézből származó információk helyett a megbízható tanítványokon keresztül kért megerősítést. Ha valaki tudhatta, hogy ki fog megjelenni és munkálkodni, az pontosan ő volt, de a lehető leghitelesebb visszajelzésre volt szüksége. Bennünket is sokszor fog el kétkedés, bizonytalanság, pedig mi is érezhetjük, erős hittel vallhatjuk Istenbe és a Megváltó Jézusba vetett hitünket, de mégis…

Keresnünk kell a kapaszkodókat, a mindennapi életben tapasztalható megerősítéseket, hogy a szűk ösvényen tudjunk maradni. Sajnos ezen törekvéseinket mindenképpen akadályozni kívánja a Gonosz, sokszor a legváratlanabb módon és helyről, ahonnan nem ilyen hatásra, hanem támaszra, együttérzésre és segítésre számít a lelkünk. Erősnek kell lennünk, és figyelnünk azokra az „üzenetekre”, visszajelzésekre, amelyek valóban építenek, megtartanak, ugyanakkor a csalóka, szépnek látszó, mázzal leöntött, de valójában mégis hazug erőket távolságtartással, óvatosan kezeljük, hogy ne csalódás, fájdalom legyen a jóra vágyó hozzáállásunkból!

Ekler Attila, Érd

2026. december 17., csütörtök Mt 1,1-17

Nem távozott el Júdából a jogar

Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de Máté evangéliumának ezt az első pár sorát, a nemzetségtáblát én még sohasem olvastam végig. *„...Ábrahám nemzette Izsákot; Izsák nemzette Jákobot; Jákob pedig nemzette Júdát; Júda nemzette...* Na ugorjunk… *Eleázár nemzette Mattánt; Mattán nemzette Jákobot, Jákob pedig nemzette Józsefet.”* Egészen mostanáig, most rávettem magam. Ennek oka lehet az is, hogy idősödvén elkezdtem én is kutatni a gyökereimet, gyökereinket, családfát rajzolok, régi fényképeket nézegetek. Valamiért fontosnak érzem, hogy lássam a múltat is, ameddig elláthatok, s ezt tovább adjam gyerekeimnek. Hogyne lenne akkor ez fontos Jézusnál, akiben beteljesednek az ószövetségi jövendölések. Már Jákob is azt mondja a halálos ágyán, hogy *„Nem távozik el Júdától a jogar, míg el nem jön az, akinek a népek engedelmeskednek.”*

Jákob leszármazottja Dávid, s a jövendölések szerint a Megváltó Dávid leszármazottja lesz. De miért pont 3x14 nemzedék? Ezt már Fábry Kornéltól tanultam, akinek hallgatjuk a Biblia magyarázatait: a héber nyelvben a betűknek számértékük is van, s a Dávid név betűinek értéke 14. Ezenkívül a 3x14 az ugye 6x7, s a hét a Bibliában a szövetség, a teljesség, beteljesedés száma. S a 42. után jön Jézus, a „hetedik hét a beteljesedés beteljesedése”. Mindezt azért, mert Máté ennyire szeretné hangsúlyozni, hogy Jézus a megígért Dávid házából származó Messiás. Persze a származás bizonyítása még kevés lenne, ha Jézus nem úgy él, tanít, gyógyít, szeret, ahogy tette, ha nem adja értünk életét, s nem támad fel. De hisszük, hogy így történt, és most is velünk van, most is tanít, gyógyít, szeret.

Frank Gabi, Érd

2026. december 18., péntek Mt 1,18-24

„József pedig fölkelt álmából és úgy tett, amint az Úr angyala megparancsolta neki. Magához vette feleségét.”

Kedves Testvéreim!

Nagyon szeretem ezt a szentírási szakaszt. Számomra itt lett József szent.

Azon szoktam elgondolkodni ennél az igénél, hogy mit érezhetett József, amikor tudatosult benne, hogy menyasszonya gyermeket vár, illetve abban példa előttem, hogy szerelme oly erős volt, hogy nem a szemének, hanem szerelmének tudott hinni.

Számunkra – így utólag – oly könnyen elfogadható a történet. Mária és József alázata: „Legyen akartod szerint”; „az Úr angyala megparancsolta neki; magához vette feleségét.

El tudjuk képzelni, hogy még csak Izrael királyságának helyreállítóját – a Messiást – várjuk, és egy ilyen dologba csak egyszerűen beletörődünk? Hányszor kerültünk ennél sokkal kisebb volumenű dologba, hogy azért sok mindent elhiszek, de hogy a Szentlélektől van baba a méhedben??? Azért egy kis túlzás.

És a Szent titokban bocsájtaná el a megtévedt asszonyt, nem kövezésre terjeszti fel, hanem csak úgy, menjen Isten hírével.

Van tanulságunk, és vannak kérdéseim is.

– Érzünk-e olyan erős szerelmet feleségünk, férjünk, leendő házastársunk iránt, hogy adott esetben elhisszük a képtelenségének tűnő magyarázatot?
– Ha megjelenik álmunkban az angyal, felfogjuk értjük az üzenetét?
– Egyáltalán keressük-e az álmainkban érkező üzenetek jelentését?
– A történet ismerete nélkül pipogya fickónak vagy példa értékű szerelmesnek látnánk Józsefet?

Köszönöm, ha gondolkodtok, beszélgettek, imádkoztok a kérdések kapcsán, és imádkoztok, imádkozunk egymásért is. Ámen.

Áldott karácsonyi készülődést, növekedést a szeretetben!

Vágó Laci, Érd

2026. december 19., szombat **Bír 13,2-7.24-25a; Zs 70; Lk 1,5-25**

„Ne félj, Zakariás…”

A mai igehelyekben föllelhetők bizonyos párhuzamok. Sámson születésének ígérete és Keresztelő Szent János születésének ígérete érdekes egységet képez a zsoltárszöveggel. A zsoltáros sürgető, halasztást nem tűrő segítségért esedezik Istenhez, önerejéből nem bírja továbbvinni az életet. Egy nemrégiben olvasott idézet jut eszembe erről az állapotról: *„Az Isten nélkül beállított élet, bármilyen szép szavakkal kendőzzék is, egyszerűen kibírhatatlan.”* (Márton Áron). Olyan tágas az a „széles út”, olyan könnyű belecsúszni észrevétlenül. Sokan járnak arra, s az ember sokszor utánzással tanul.

Az olvasmányban és az evangéliumban megfogan valaki, aki Isten embere. Korábban meddő volt rá a pár, akivel a fordulat történik. Ezek a kérdések tolulnak a fejembe: Mikor szoktam le arról, hogy kitartóan, hittel és bizalommal hívjam és várjam Isten segítségét? Hogy lehetek olyan buta, hogy azt képzelem, majd kiokoskodom a megoldást?! (Olyan helyzetekben, amelyeket évek óta nem bírok megoldani, meghaladni egyedül.) Miért hiszem el meddőségem „logikus okait”, ahelyett, hogy Istenben bízva remélnék? Kinek kell megszületnie bennem az idén Adventben? Mi a szerepe a várakozás közbeni némaságnak? A költészet újra segít:

„A csend igazság, amelynek még nincs nyelve.” (Weöres Sándor)

„Az ember a csendből jön és a csendbe megy vissza; s a kettő között meg kell találnia a saját csendjét, hogy önmaga lehessen.” (Weöres Sándor: A teljesség felé)

„A gondolat és a tett csak annyit ér, amennyi a mögötte lévő csendből árad.” (Weöres Sándor: A teljesség felé)

Kollár Emi, Érd

2026. december 20. – Advent 4. vasárnapja – Lk 1,26-38

„Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!”

Mária az Evangélium szerint elég könnyen „igen”-t mondott, de akkor is ilyen könnyen tette volna-e, ha az angyal nem királysággal, uralkodással és Dávid trónjával jön elő? Ha „Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége” helyett azt mondja, hogy: a rokonai őrültnek fogják tartani, a főpapok és a nép vénei halálra adják, és keresztre feszítik…, de harmadnapra feltámad…

„Igen”-t mondani Istennek. Az én akaratomat és elképzelésemet eldobni és átvenni az Ő akaratát. Ha hasonló az elképzelésünk, ez könnyű, de ha gyökeresen eltér, akkor nagyon nehéz. A jó dolgokra könnyen „igen”-t mondunk, de ha nehézségek jönnek, akkor...

Mit szeretnénk az életben, mit várunk az élettől, és mit kíván tőlünk Isten? Van, aki egész életén át keresi Isten akaratát, és van, akinek egyértelmű, hogy mit kíván tőle. Vajon helyesen értelmezzük a kapott jeleket? Helyesen látjuk, hogy mit kell tennünk?

Kérő imáinkban általában a saját akaratunk, elképzelésünk tükröződik. Vajon Isten is azt az utat szánja nekem, amire én gondolok?

Én már az utam vége felé járok, és sok jelet kaptam. Ezeket jól-rosszul értelmezve megpróbáltam a helyes utat választani. Hogy mennyire sikerült, ez még majd kiderül. Biztos, hogy tehettem volna jobban is. Voltak jó és hibás döntéseim. Hiszek abban, hogy jó úton járok, és ha kitérőkkel is, de az Isten által adott cél felé haladok.

Horváth Péter, Érd

2026. december 21., hétfő Lk 1,39-45

Mária látogatása Erzsébetnél

Mennyire összecseng ez az evangéliumi történet az Adventtel, a várakozással! Van egy fiatal leány és egy idősebb asszony. Mind a ketten áldott állapotban vannak. Áldott állapotban? Gondoljunk csak bele, főként a mai világ alapján! Fiatalon, szinte gyermekként, és idősebben, szinte nagymamakorban babát várnak. Mária reakciója sok kérdésben megnyilvánulhat. Hogyan történhetett ez meg velem? Én nem akartam, most mi lesz? Mit szólnak az emberek? Hogyan adhatok majd meg mindent a gyermeknek! Nem tudom rendesen felnevelni! Sorolhatnánk Mária kérdéseit. Mai szemmel is sorolhatnánk egy ilyen helyzetre vonatkozó kérdéseinket. A teljes zavarodott állapot mai vége az abortusz. Élet vagy halál? Áldott állapot vagy teher? Ezért nem szeretem a terhes kifejezést, inkább a várandós szó az elfogadás fogalma.

Visszatérve Máriához és Erzsébethez: felismerték, hogy Istennek semmi sem lehetetlen. Elfogadták, hogy kiválasztotta őket. Örömmel várták babájuk megszületését.

Adja Isten, hogy ebben az adventi várakozásban bennünk is újból és újból meg tudjon születni a minket is megváltó és szerető Jézusunk. Amen.

Habos Gábor, Érd

2026. december 22., kedd 1Sám 1,24-28; Lk 1,46-56

Az Úr teljesítette kérésemet, amit kértem Tőle

Tudunk-e úgy tekinteni életünk áldásaira, hogy azok nem csupán saját érdemeink, hanem Isten ajándékai? A hála rendszeres gyakorlása segít emlékezni arra, hogy nem természetes mindaz, amink van. Segít a félig üres poharat félig telinek látni, és ami talán még fontosabb: közel tart minket Isten szeretetéhez.

De mi van akkor, amikor Isten egyáltalán nem, nem egyből vagy nem úgy teljesíti a kéréseinket, ahogy mi vágynánk rá? Emberileg először ösztönösen arra is gondolhatunk, hogy Isten megfeledkezett rólunk, vagy minket nem is szeret. Isten azonban a látszólag válasz nélküli, szükségben lévő időszakainkat fel tudja használni arra, hogy minél hasonlóbbá formáljon minket önmagához. Isten látja a nagy képet, és sokszor valami még fontosabbat szeretne megtanítani számunkra: például vizsgáljuk meg, hogy amit kérünk, azt csupán saját magunk jólétére és büszkeségére fordítanánk-e, vagy mások megsegítésére és Isten országának építésére? Örömhír, hogy Isten úgy alkotta meg az emberi szívet, hogy mások megsegítése a segítőt is megelégíti.

„*Lehet, hogy a szükségeim visznek oda Isten elé, de miközben imádkozom, rájövök, mire is van elsősorban szükségem: magára Istenre, valamint a Vele való találkozásra. Istenre sokkal inkább szükségem van, mint bármire, amit kaphatok tőle*” (részlet Philip Yancey: Az imádság c. könyvéből)!

Habos Tomi, Érd

2026. december 23., szerda — Lk 1,57-66

Keresztelő János születése

A megszokottól eltérő születési körülmények mindig elgondolkodtatták az embereket. Mi lesz ebből a gyermekből? Bizonyára rendkívüli személyiség lesz. A korabeli hívő zsidók Isten jeleként értelmezték a különleges születési körülményeket. Utólag mindezt még le is írva hirdették, hogy ez a János Isten küldötte kell, hogy legyen. A leírást színesítette az élete, a karaktere, a Jézushoz való küldetési viszonya.

Adventben magunkra alkalmazhatjuk ezt az evangéliumi szakaszt is. Megszülettünk szüleink akaratából, és hívőként is fogalmazva, Isten akaratából. Rólunk is megfogalmazódhattak igaz, szép, jó és szent elgondolások. Akit nagyon szeretnek, arról nagy álmokat szőnek a szülők, rokonok, barátok. Én is nagyon szeretem ringatni és szerető tekintettel nézni unokáimat. Álmodozom jövőjükről. A lényeg, hogy szeretném, ha boldogok lennének. Nem mennyei Atyánk kiváltságos beavatkozásai révén, hanem az ő mindig jobbá lenni akaró törekvésük gyümölcseként. Megszoktam ezt az álmodozást, hiszen a saját gyermekeink növekedésében bőven volt erre alkalmam. Egy szülő sosem lehet annyira elfoglalt, hogy ne jusson ideje a szeretet aurájába ölelni gyermekét.

A valóság lerángatja az embert a földre. Keresztelő János szülei mit élhettek át gyermekük sajátosságait látva és drámai halálát megtapasztalva! És nekünk is miket kell átélnünk és feldolgoznunk gyermekeink sokszor drámai életalakulása miatt! A tehetetlenség sokszor még súlyosbítja helyzetünket. Az elbitangolt gyermek csak a megváltozás reményét hagyja szüleinek. Az értékekben hősies gyermekre is aggódva nézünk, hogy csak baja ne legyen. Édesanyám mondta, amikor a kommunista hatalom szorongatott: „Ugye nem akarsz szegény édesapád sorsára jutni?” Ő meghalt, mert nem hódolt be. Az ember a tragikus sorsot nem akarja, hanem elviseli. A jelenlegi diabolizált világban nagy a kísértés a megalkuvásokra, a szerénységnek álcázott visszahúzódásra. Jó, ha ez az Advent is tudatosítja: a küldetésünkből nincs nyugállományba menetel…

Király Náczi (Zsike megbízásából), Érd

2026. december 24., csütörtök Lk 1,67-79

A te házad és királyságod örökre megmarad

Életem legkedvesebb ünnepe a karácsony és az Advent ideje. Gyermekként a várakozás az esti ima fénypontja volt: az adventi koszorú gyertyáinak fényében az adventi naptár következő ablakának kinyitása. Számoltuk az ablakokat, és biztosan tudtuk, hogy az utolsó ablakban a jászolban fekvő, kitárt karú kis Jézus vár ránk. Ma felnőttként nézem, hogy a tudomány mekkorát fejlődött az érzékelhetetlen világ érzékelésében, a hitünk pedig napi valósággá teszi számunkra a lélek és a szellem valóságát. A kitárt karú kis Jézusra tekintve a 72 éves készülődő férfi már csak a gyermeki tisztaságot felidéző nosztalgiában éli meg azt a meghitt békességteremtő egységet, amelyet a karácsony fényei ragyognak be, és amelyért – ma is úgy érzem – én is a világra jöttem. A betlehemi jászol kiemeli a befogadás jelentőségét, a vándor, a rászoruló, a szükséget szenvedő befogadását.

Az ember hosszú szenvedéstörténet után jutott oda, hogy Istenét a maga világába is be akarja fogadni, magához közel akarja látni, ezért – mivel méltatlannak érzi magát – külön hajlékot akar emelni neki. Isten ugyan nem szorul rá, de méltányolja a kérést, és megerősíti a szövetséget teremtményével. A nép templomot építhet neki, kultuszt hozhat létre, hogy felkészülhessen ember és Isten valódi egymásra találására a megváltásban.

A mai nap lényegileg üt el a liturgikus év egyéb ünnepeitől. Itt az isteni törődés és valódi embervoltunk, és maga Isten valódi hajlékot vesz az emberben, nem az ember által cédrusból épített templomban, hanem a lélek által és az üdvtörténet által előkészített ember testében. Ez a kitárt karú és mosolygós gyermek válik kitárt karú megfeszítetté a Húsvét megrázkódtatásában, de a belénk költöző Isten mai biztatása átemel a tudomány minden akadályán, a betlehemi csillag fénye pedig örök irányt szab, amelyet nem kell és nem is lehet újraértelmezni a közben felfedezett újabb tudományos ismeretek szerint.

Benyhe István, Budapest

